

Hồi 76

Công khai khiêu chiến

Kỷ Thiên Thiên trong trướng truyền ra tiếng kêu mừng rỡ yêu kiều: "Thật đã tìm lại được rồi! Một nửa cũng tốt! Lưu lão đại của bọn ta thật tài tình".

Tiếp đó nói rì rầm với Tiểu Thi, Bàng Nghĩa, thương lượng cất giấu vàng làm sao.

Cao Ngạn vén trướng đi ra, đến bên Yến Phi thấp giọng hỏi: "Hôn môi nàng chưa?".

Yến Phi liền tâm trạng rối bời, hơi nhận ra ý vị của cái câu "sẽ hối hận những chuyện muốn làm mà không làm" của Kỷ Thiên Thiên. Mình tự biết mình, chàng đối với tình cảm nam nữ vẫn còn kinh sợ sâu sắc, Lưu Dụ bên kia cũng lộ thần sắc chú ý. Chàng than: "Tên quỷ hiếu sắc người tính nết không chữa mà, đầu óc đầy ý nghĩ bẩn thỉu, toàn là huynh đệ ở đây, cũng không giấu gì người, ta và nàng còn chưa bắt đầu".

Không biết sao trực giác của chàng cảm thấy có vẻ như Cao Ngạn và Lưu Dụ đồng thời thở phào, thật cổ quái.

Cao Ngạn hung hăng: "Tên tiểu tử không biết ôn nhu! Hiện tại quốc khố của bọn ta trống không, đồ ước ngày mai của người thủ tiêu cho rồi! Ta không để người thua hết tài sản còn lại của Thiên Thiên đâu".

Nói xong lại chạy về trướng xen vào nhiệt náo.

Yến Phi cười khổ lắc đầu.

Lưu Dụ nói: "Bọn ta đến bên đông hòm kia nói chuyện đi".

Yến Phi và Kỷ Thiên Thiên vừa về tới trại, Kỷ Thiên Thiên liền kéo Tiểu Thi vào trong trướng giành làm chỗ ngủ, đến bây giờ chàng còn chưa rõ làm gì. Chàng theo Lưu Dụ đi qua lối hẹp đủ lọt một người đến đông hòm, ngồi xuống bên bậc đá lối vào hầm rượu.

Lưu Dụ ngồi cao hơn chàng một bậc, nói: "Kẻ trộm vàng cho dù không phải là Hắc Trường Hanh của Lương Hồ bang thì cũng có quan hệ với hắn".

Yến Phi ngạc nhiên.

Hác Trường Hanh là cao thủ hữu danh hiển hách phương Nam, nghe đồn phong lưu lỗi lạc, đa tài đa nghệ, là nhân vật ngồi ghế hạng nhì dưới Nhiếp Thiên Hoàn trong Lương Hồ bang. Người này có tài giao tế, nhân duyên trên giang hồ không tẻ, rất nhiều chuyện giao cho hắn làm đều dễ dàng giải quyết mà không cần dùng tới võ lực.

Lưu Dụ đem cuộc đối thoại của Nhậm Dao và Nhậm Thanh Thị kể lại, phân tích: "Hác Trường Hanh thần không biết quỷ không hay đến Biên Hoang Tập, mục đích đương nhiên không chỉ là tranh đấu với Giang Hải Lưu, mà còn gồm luôn khống chế Biên Hoang Tập, ít ra là muốn nắm lấy Hán bang, nếu không đâu có cần dây dưa quan hệ với Nhậm Dao. Còn âm mưu lật đổ Tư Mã hoàng triều của Nhậm Dao càng làm cho người ta lo lắng, không tưởng được kết quả thắng lợi mà trận chiến Phi Thủy mang đến sẽ tạo cục diện như vậy".

Yến Phi trầm ngâm: "Hiện tại bọn ta chỉ có thể lấy bất biến mà ứng vạn biến, bọn Nhậm Dao đã muốn ngồi xem bọn ta và Chúc lão đại đánh đấm lưỡng bại câu thương, bọn ta càng không thể cho ý được như sở nguyện".

Lưu Dụ lắc đầu: "Bọn ta không thể biến thành quá bị động, cần phải tranh trước, dắt mũi toàn Biên Hoang Tập mà đi, chính như Thiên Thiên nói, bọn ta phải chinh phục Biên Hoang Tập, không phải để nó chinh phục bọn ta".

Ngưng một chút lại nói: "Hiện tại Chúc lão đại rõ ràng đã chịu tạm thời thoái nhượng, hiển thị là ý cũng không phải hạng hữu dũng vô mưu. Bọn ta nhất định phải mượn Thiên Thiên làm làn sóng lôi kéo Biên Hoang Tập, trước hết xác lập hình tượng người là Biên Hoang đệ nhất cao thủ, lo gì bọn Mộ Dung Chiến, Nhậm Dao, Nhậm yêu nữ, Hác Trường Hanh cha chú gì gì đó, Biên Hoang Tập luôn nói duy có họ Yến là kiếm thủ độc tôn, không ai dám có nửa câu dị nghị".

Yến Phi cười khổ: "Người có biết đầu lâu của ta hiện giờ rất đáng giá không? Hồi nãy có gã Tông Chính Lương gì đó bắn tặng một mũi rồi đó".

Sau khi biết rõ câu chuyện, Lưu Dụ cười nói: "Biên Hoang Tập là nơi long xà hỗn tạp, thế lực các phương đang toàn lực tranh đoạt quyền khống chế, kẻ tự nghĩ có bản lĩnh tất phải đến chộp cơ hội. Đối với ta mà nói còn là cục gạch đặt chân thống nhất thiên hạ, Kỹ tài nữ của bọn ta còn nghĩ là địa phương vui chơi tốt nhất".

Yến Phi than: "Ta lại thân bất do kỷ, từ người nhàn nhã biến thành đích nhắm của mọi người. Nói đến tính toán mưu lược, đương nhiên phải trông cậy vào lão ca người, người có pháp bảo gì không?".

Lưu Dụ đáp: "Biên Hoang Tập không có tiền không được. Bọn ta hiện tại trên tay có hơn năm trăm lượng vàng, đủ để dựng năm tòa Đệ Nhất Lâu. Cho nên chỉ cần bỏ một

trăm lượng là kinh phí trùng kiến Đệ Nhất Lâu không thành vấn đề nữa. Thêm một trăm lượng cho tiểu tử Cao Ngạn, kêu hắn kiến lập một mạng lưới tình báo hoàn thiện hơn trước, giám sát tất cả động tĩnh bản địa và Nam Bắc, ba trăm còn lại đem một nửa ra cho người đi liêu một phen với Đổ Tiên gì đó, số còn lại cho Thiên Thiên để dành, nàng muốn mua một tòa kỹ viện hay kiếm đất xây một tòa ở Dạ Oa Tử thì cứ theo ý của nàng”.

Yến Phi nhú mày: "Vậy phải động dụng số vàng của Thiên Thiên có hay không? Ta vốn có ý muốn thắng bạc của đổ trường để làm kinh phí, chỉ là chuyện không như nguyện”.

Lưu Dụ nói: "Thiên Thiên là nữ trung hào kiệt, không lo đâu”.

Yến Phi lắc đầu: "Thiên Thiên không lo, ta lại lo phi thường. Con mẹ nó! Chỉ cần bọn ta có thể bức Hác Trường Hanh lòi phân nửa số vàng kia ra, là có thể đem số tiền đó vào đánh trong đổ trường, không những có thể làm cho đổ trường đóng cửa sập nghiệp, còn có thể thị uy với Chúc lão đại”.

Lưu Dụ nói: "Bọn ta làm sao có thể trước đêm ngày mai thu lại số vàng từ tay Hác Trường Hanh chứ? Lão Hác đã mất đi một nửa tang vật, khẳng định đã đề cao cảnh giác, không dễ dàng để bọn ta tìm thấy hắn đâu”.

Yến Phi mỉm cười: "Nếu người là Hác Trường Hanh, có chịu bỏ qua đêm mai Thiên Thiên biểu diễn đàn hát ở Cổ Chung Trường không?”.

Lưu Dụ nhú mày: "Đương nhiên không chịu bỏ qua, bất quá nếu toàn bộ người của Biên Hoang Tập đều tụ đến Dạ Oa Tử, người làm sao tìm ra trong mấy vạn người? Bọn ta căn bản đâu có biết Hác Trường Hanh hắn tướng tá ra sao?”.

Yến Phi mỉm cười nhìn gã một hồi, cười hì hì: "Nếu ta biết được ai trộm vàng mà vẫn không có cách ép hắn nộp ra, Yến Phi ta còn có thể sinh sống ở Biên Hoang Tập sao? Trước hết Biên Hoang thất công tử không thoát khỏi quan hệ, một khi bọn ta gây áp lực thích đáng đối với bọn chúng, sao bọn chúng không chịu khuất phục cho được”.

Lưu Dụ nói: "Bọn chúng cũng có thể đẩy đưa một sạch hai sẽ, trừ phi người không lý gì tới quy củ giang hồ bất thành văn của Biên Hoang Tập, động võ với bọn chúng, dùng đại hình phân xử”.

Yến Phi mục quang quay lên bậc cấp, mỉm cười: "Trên sự thật Biên nhân lại càng giữ quy củ hơn là bất cứ một ai ngoài Biên Hoang Tập, lão tử đây quy quy củ củ đi chơi một phen với bọn chúng, tuyên bố với bên ngoài nếu không thể đem đồ về trả cho nguyên chủ, Kỷ Thiên Thiên đêm mai sẽ cự tuyệt đi Dạ Oa Tử”.

Lưu Dụ bắt đầu cảm thấy được huyết thống cuồng dã của Hồ nhân trong người họ Yến, làm cho Yến Phi trừ vẻ ôn văn nho nhã của Hán tộc ra, còn có một mặt hào hùng phóng túng. Nếu dùng tính cách đa biến hai chiều đó mà đi theo đuổi Kỷ Thiên Thiên, hợp tác bắt tay Hán Hồ, khẳng định có thể làm Kỷ Thiên Thiên mê chết. Lưu Dụ rất là không rõ tại sao mình lại đi liên tưởng đến Kỷ Thiên Thiên, nhưng trong đầu gã quả thật chừng như có hơi hực hắng.

Gã thất vọng thốt: "Vậy không phải toàn Tập đều biết Yến Phi người bất lực không bảo hộ được Thiên Thiên, lật thuyền trong cồng rãnh sao?".

Yến Phi thần nhiên nhún vai: "Không ai biết được, vì ta chỉ là là mượn đó mà hù bảy tên tiểu tử khờ bị người ta lợi dụng. Dạ Oa Tử là do mấy kẻ điên khùng hợp thành, một khi thu được chút phong thanh có liên quan đến bảy tên khờ, làm liên lụy bọn họ không được thưởng thức tiếng đàn lời ca tuyệt thế vô song của Thiên Thiên, Biên Hoang thất công tử của bọn ta còn có thể làm người được sao? Yên tâm đi! Chuyện này để ta đơn độc xử lý, người chỉ cần trấn thủ đại bản doanh, trước khi trời sáng ta sẽ tìm về nửa phần vàng kia".

Bàng Nghĩa lúc này vừa đi vào tới đóng hòm, cười nói: "Bàn cái gì mà chụm đầu chụm cổ vậy, Thiên Thiên kêu ta đến mời tiểu Phi người vào trướng cùng qua đêm xuân kia".

Lưu Dụ nghe chộc cười đến mức gần chảy nước mắt, Yến Phi cười khổ: "Người cũng đến chộc ta à".

Bàng Nghĩa ngồi xuống bên cạnh Lưu Dụ, nhìn Yến Phi ngồi khoanh gối trên bậc dưới hũ khan: "Không cần lừa người đâu! Tửu quỷ đến cửa hầm rượu mà vẫn không đi nốc rượu, chỉ có một giải thích, là vì có một món khác còn ngon lành hơn, đã sớm làm người say sưa đến mức quên đi Tuyết Giản Hương của lão tử ta chưng cất rồi".

Lưu Dụ giải vây: "Bàng lão bản đến thật đúng lúc, quân đoàn chinh Biên vô địch của bọn ta có công việc giao cho người đây, là làm tổng quản tùy thân của Thiên Thiên, phụ trách tất cả mọi sự vụ trong ngoài cho Thiên Thiên, giúp Thiên Thiên có thể tận tình phát huy tài nghệ ngoại giao của nàng".

Yến Phi báo thù: "Tổng quản nghĩa là cái gì cũng để cho người lo, người lo tới biên giới bốn con đường lớn tiến vào Dạ Oa Tử, dựng bốn bức chiến thư của ta nhắm Nhậm Dao. Nếu ta có thể mần ý, có thể dùng sự thật chứng minh cho mọi người thấy ai mới là Biên Hoang Tập đệ nhất kiếm thủ".

Lưu Dụ vỗ đùi khen tuyệt: "Hay cực kỳ, Nhậm Dao nếu không dám ứng chiến, sẽ trở thành trò cười của Biên Hoang Tập, còn mặt mũi đâu mà đi lại ở đây? Y không thể không ứng chiến".

Bàng Nghĩa nói tiếp: "Hướng hồ y căn bản không tin mình có thể thua Yến lão đại, càng không biết được Yến lão đại đã luyện thành Kim đan đại pháp, cả Diệp Luyện Hoa cũng biết xướng ca. Chuyện Yến lão đại phân phó, tiểu nhân Bàng Nghĩa đương nhiên sẽ làm thỏa thỏa đáng đáng".

Ba người đưa mắt nhìn nhau, cùng cười lớn hăng hái, tràn trề tình cảm kẻ vai tác chiến, sinh tử cùng cộng.

o0o

Yến Phi vén màn tiến vào trong trướng của Kỷ Thiên Thiên, mới phát giác bọn Lưu Dụ, Tiểu Thi, Bàng Nghĩa và Cao Ngạn đều ở ngoài trướng, liền sinh ra cảm giác dở khóc dở cười.

Kỷ Thiên Thiên đã thay nữ phục một màu trắng muốt, ngồi trên ghế dựa đệm mềm kê bên hòm sắt, bội kiếm đặt trên mặt hòm, như thần thủ hộ vàng vòng.

Mái tóc dài đen nhánh của nàng buông xõa sau vai, tương phản với da thịt băng ngọc của nàng đến mức nhiếp hồn đoạt phách, trông mắt như bảo thạch lấp loáng ngời ngời, như sao sáng trên bầu trời đêm ngưng thị nhìn chàng, một hồi sau mới rơi xuống và rượu chàng ôm bên tả thủ, nở nụ hàm tiếu: "Trước khi đi ngủ còn muốn uống rượu sao?".

Yến Phi khoanh chân ngồi xuống ở một góc khác, đặt vò rượu bên mình, dưới ánh đèn dầu treo trên đỉnh trướng, nơi đây phẳng phất là một đất trời khác, ấm áp mà cách ly, hơn nữa xuân sắc vô biên.

Kỷ Thiên Thiên quả là ân sủng mà nam nhân mộng cầu, có được nàng như có sự vật tốt đẹp nhất. Bất quá tính cách đa tình và tràn đầy dã tính của nàng lại làm cho người ta cảm thấy đắn đo bất định, khó nắm lường được. Giống như hiện giờ, nàng tựa như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì với Yến Phi, cứ như lần tương ngộ đầu tiên ở Vũ Bình đài.

Trong lòng nàng thật ra xem Yến Phi chàng ra sao?

Yến Phi mỉm cười: "Trên đường đến Biên Hoang Tập ta đã ngủ cả ngày, cho nên quyết định đêm nay không ngủ. Không biết tiểu thư triệu đến vì chuyện gì?".

Kỷ Thiên Thiên chớp chớp đôi mắt to tròn mỹ lệ, quan sát chàng một cách rất hứng thú: "Phải có chuyện mới có thể triệu anh đến sao? Người ta chỉ muốn gặp anh không được sao?".

Yến Phi lưu tâm bên ngoài trướng, nghe được bọn Bàn Nghĩa đã dời qua bên trướng đón khách, đang động thủ viết "chiến thư" chàng khiêu chiến Nhậm Dao, lời nói của chàng và Kỷ Thiên Thiên không sợ bị người ta nghe được, trong lòng không khỏi cảm thấy thanh thơi, dịu giọng: "Đương nhiên là có thể. Chỉ tiếc ta còn có chuyện cần đi làm, sáng ngày mai về sẽ dẫn nàng đi Bắc đại nhai ăn điểm tâm được không? Chỗ đó có một quán ăn tên là Bắc Phương quán tử, nổi tiếng phi thường, ở Kiến Khang tuyệt không thể nào tìm được trà sữa dê khéo tay điều chế như vậy".

Kỷ Thiên Thiên đôi mày khẽ nhướng: "Ngày mai anh đương nhiên phải theo người ta. Nhưng còn đêm nay? Đang đêm như vậy, anh còn phải đi đâu?".

Yến Phi thần nhiên đáp: "Nàng nghĩ bọn ta đến Biên Hoang Tập chỉ là đi chơi thôi sao? Huống hồ nhận tiền tài của người ta, tự nhiên là phải tiêu trừ tai kiếp cho người ta, ta làm nghề gì, Thiên Thiên nên rõ".

Kỷ Thiên Thiên yêu kiều cười "hắc" ra tiếng, háy chàng một cái, cúi đầu nhẹ nhàng thốt: "Anh thật hấp dẫn, người ta đặc biệt thích xem bộ dạng giả khờ nói huyền thoại hoảng tiêu của anh".

Yến Phi nghèn nghẹn, thất thanh: "Lời nói của ta là nói thật, sao lại mang tội danh nói huyền thoại?".

Kỷ Thiên Thiên ngồi thẳng dậy, hai tay ôm hai đầu gối co lại, đùa cợt: "Anh muốn bỏ rơi Thiên Thiên đi chơi phải không? Vậy không được đâu! Tôi muốn anh theo người ta".

Yến Phi nhớ tới lời nói "cùng qua đêm xuân" của Bàn Nghĩa, trong lòng quấy động, đương nhiên giới hạn chỉ rung chuyển trong đầu, than: "Tiểu thư nàng cần nghỉ ngơi cho khỏe đi, nếu không ngày mai không có tinh thần ứng phó người của toàn Biên Hoang Tập. Biên nhân nổi tiếng cuồng dã phóng túng, không ngoan ngoãn như đệ tử cao môn đại tộc Kiến Khang".

Kỷ Thiên Thiên nghĩ ngợi một hồi, gật đầu: "Lần này có thể tha cho anh một phen, lần sau không dễ như vậy đâu. Được rồi! Anh trước hết phải ru người ta ngủ, Thiên Thiên ngủ rồi anh mới có thể được phóng thích rời khỏi đây, bất quá lúc sáng sớm tỉnh dậy, anh phải ở bên cạnh người ta, nếu không anh không xong với tôi đâu".

oOo

"Rột! Rột!" Uống liền mấy ngụm rượu đầy, Yến Phi bước ra khỏi vùng doanh trại, một tay ôm vò rượu, nhắm hướng Dạ Oa Tử đi tới, trong lòng vẫn chất chứa cảm giác động lòng nhìn Kỷ Thiên Thiên tươi tắn ngủ say.

Hiện tại sợ đã qua canh hai, nhưng chàng lại tràn trề tinh thần hơn bất kỳ giờ phút nào, hơi say lan man Tuyết Giản Hương đem đến làm cho chàng càng cảm thấy được sức sống và máu thịt càng về đêm càng thịnh vượng của Biên Hoang Tập.

Từ sau khi giết chết Mộ Dung Văn, chàng luôn luôn phải để mắt ở bất cứ mọi nơi, không còn sức đi làm bất cứ chuyện gì. Nhưng hình thế trước mắt lại triệt để cải biến xoay chuyển trời đất, chuyện chàng đáp ứng Tạ gia đương nhiên cần lo cho xong, sứ mệnh trọng yếu hơn là giúp Kỷ Thiên Thiên khoái lạc hưởng thụ đoạn đời của nàng ở Biên Hoang Tập.

Hiện tại nơi có khả năng tìm được Biên Hoang thất công tử nhất khải định là Dạ Oa Tử, bọn chúng tuy quen hoành hành ở Biên Hoang Tập, lại không thể không lo sợ đối với chàng, chỉ có trốn ở Dạ Oa Tử mới an toàn. Chàng đã từ chỗ Cao Ngạn biết được mấy gian thanh lâu, quán ăn và tiệm rượu mà bọn chúng ưa lang thang nhất, chắc có thể dễ dàng tìm ra bọn chúng, tiến hành kế hoạch của chàng.

Nghĩ tới đó, hoàn toàn không đề phòng gì, tâm chàng lại nổi dậy đôi mắt to vừa mỹ lệ vừa thần bí của An Ngọc Tình, trong lòng không khỏi rùng mình.

Từ sai khi gặp phải Kỷ Thiên Thiên, suốt dọc đường trên thuyền lên phương Bắc, chàng luôn luôn ngập đầu với "Tham Đồng Khế", sau đó lại để Kỷ Thiên Thiên chiếm cứ tâm thần; mỹ nữ An Ngọc Tình đặc biệt đặc thù phảng phất đã tới chân trời góc biển, cách rời chàng quá xa, tựa như không còn một chút xú quan hệ với chàng. Không biết tại sao, khởi khởi vào giờ phút này lại nghĩ tới nàng ta?

Có phải trái tim đã sớm chết đi của mình vừa được Kỷ Thiên Thiên cứu sống lại? Như vậy thật ra là tai kiếp hay là phước lộc? Đối với vị lai chàng không nắm chắc một chút xú nào.

Dạ Oa Tử ánh màu huy hoàng xán lạn chiếu ngời con đường trường, chàng từ góc tối đi vào vùng quang minh, sâu sắc cảm thấy được biến hóa của sinh mệnh. Lúc trốn khỏi Biên Hoang Tập, chàng chưa từng nghĩ qua sẽ lại đạp chân vào Biên Hoang Tập trở lại, mình có thể trên mặt kiếm thuật và tâm tình biến thành một Yến Phi khác.

Tự mình biết mình, tính cách khinh suất có chút cuồng dã mà thâm tâm của chàng một mực đè nén đã bị Kỷ Thiên Thiên hơi nóng dẫn dụ, buông xuống hết mọi câu thúc ức chế, phóng túng theo tâm tình mà làm, hưởng thụ tất cả mọi an bài thiện ý hay ác ý của lão trời già đối với chàng.

o0o

Lưu Dụ ngồi trên đỉnh đồng hòm chất cao, ngửa nhìn bầu trời đêm, đôi mắt không chớp, hiện ra thần thái chăm chú nghĩ ngợi sâu xa.

Cao Ngạn nhảy lên ngồi bên cạnh gã, cười nói: "Có người canh gác, mọi người có thể an tâm ngủ ngon".

Lại nói: "Bàng Nghĩa và huynh đệ của y đã đi lập chiến thư cho Yến Phi. Ài! Không tưởng được Yến Phi biến thành bộ dạng đó, Yến Phi trước đây cả ngày ngồi không, tốt nhất là đừng đi làm phiền hấn".

Lưu Dụ nói: "Con người có thể biến đổi, cũng có lẽ cần thích ứng với hình thế mới mà biến đổi, giống như họ Cao người đã sửa đổi khác trước, không còn đến thanh lâu lạng quạng nữa, ta có lẽ không có tài như người".

Cao Ngạn cười khổ: "Nói thì hay lắm, ngày tháng không có thanh lâu làm sao mà qua? Chỉ cần qua mất được Thiên Thiên là xong. Cục nhọc kiếm tiền, kiếm được tiền lại không có chỗ tiêu, ta đã không cao hứng, bọn chị em càng không khoái lạc, ta làm sao có thể làm thứ chuyện hại người mà không có lợi cho mình được chứ?".

Lưu Dụ thất thanh: "Thì ra người miệng vậy mà tâm không phải vậy, để ta đi méc Thiên Thiên".

Cao Ngạn cười: "Tất cả các huynh đệ còn muốn cầu ta, người không phải cũng vậy sao? Sau khi vào sinh ra tử lại chui vào trong Oa chần gối nồng nàn với gái tơ, là chuyện hiệp ý nhất đời người".

Lưu Dụ nói: "Phương pháp khác là cưới được mỹ nhân như hoa, không phải cũng có thể toại tâm nguyện của người trên phương diện đó sao?".

Cao Ngạn than: "Đó chỉ là mộng tưởng. Ta làm nghề này, đã định ta không có cách nào an phận thủ kỷ, càng không thể có gánh nặng gia thất đùm đê. Người thì sao? Lê nào người dám cưới vợ sinh con? Người có thể bảo đảm với vợ là đêm mai người có thể sống sót về nhà sao?".

Lưu Dụ không muốn nói mấy chuyện đó, liền đổi đề tài: "Biên Hoang thất công tử mẹ bà gì đó thật ra là thần thánh phương nào? Tại sao biết rõ ngươi và Yến Phi cùng về mà vẫn đủ can đảm tới cửa tìm ngươi lãnh họa?".

Cao Ngạn tức tối: "Thất công tử cái gì chứ? Bất quá là bảy tên côn đồ nghĩ mình có chút bản lĩnh, muốn giương cờ bên ngoài các bang phái. Bọn chúng vốn sợ Yến Phi muốn chết, mấy lần đều đâu có dám giành gái với ta. Hiện tại chỉ là nghĩ có chút tiện nghi có thể chiếm, tính sai hình thế, mới dám ngông nghênh như vậy".

Lưu Dụ nói: "Sự tình có khi không đơn giản như ngươi tưởng tượng, bất quá vô luận là sao, dụng phải Yến Phi đã biến thành cực kỳ chủ động, coi như bọn chúng gặp xui".

Cao Ngạn oán giận: "Nếu Yến tiểu tử sớm biến thành bộ dạng hiện tại một chút, ta đã phát đạt ở đây rồi!".

Lưu Dụ cười: "Ngươi còn trẻ, còn rất nhiều ngày tháng tốt đẹp chờ đợi ngươi!".

Cao Ngạn nói: "Đêm nay ta ngủ không được, ngươi ở lại canh kỹ, ta phải đến Dạ Oa Tử đánh một trận".

Lưu Dụ nhú mày: "Một đêm cũng đợi không được?".

Cao Ngạn làm ra vẻ nạn nhân: "Đi con mẹ ngươi! Ta muốn đi gặp bọn băng đảng của ta, sau đó lại đến tiệm cầm đồ xem có hàng hóa mới từ phương Bắc đến không, mua vào một đồng là bán lời khảm. Quả thật không có tiền là hồn thân không thể tự tại, bất quá phải lo chuyện chính".

Nói xong bỏ đi.

- o O o -